

Het was een natte en druilerige zaterdagmorgen. In het verstilde ziekenhuis ben ik op weg naar de herdenkingsbijeenkomst voor overleden patiënten van de afdeling Dialyse in het afgelopen jaar. Gedachten aan patiënten die ik met enige regelmaat sprak gaan door mijn hoofd als ik de plaats van samenkomst en herdenking, het stiltecentrum, binnenga. De stoelen staan klaar met daarop de boekjes voor de bezoekers. Er is een gedenkplek gemaakt waar witte rozen en witte kaarsen het oog en het hart een rustplaats bieden.

Ze kwam binnen als één van de eersten en nam plaats. Voorzichtig raakte ik haar verdriet aan: het verlies van haar geliefde zoon die zo plotseling overleed. Ze zat nog zo vol met vragen. Ze wilde antwoorden van de dokter en van de afdeling. “Ik kan het nog steeds niet begrijpen...” “Hij heeft al zoveel doorgemaakt en dan gaat het opeens zo snel..” Onrustig schieten haar ogen heen en weer. “Mensen van de afdeling dachten soms dat wij een echtpaar waren.. waar hij was, daar was ik ook”. Een moeder die een kind verliest..daar bestaat zelfs in onze taal geen woord voor. Er was plek die morgen waar er geluisterd werd en er lucht kwam bij haar gevoelens die zich met haar verstandelijk weten nog niet lieten verenigen.

Ze luisterde met voelbare aandacht naar de met zorg gekozen liedjes en voorgedragen teksten. Bij het noemen van zijn naam liep ze naar voren en stak voor hem een kaarsje aan. Na afloop van de bijeenkomst vertelde ze dat ze thuis ook een plekje voor herdenken heeft gemaakt. Daar steekt ze iedere dag voor hem het kaarsje aan. “In gedachten ben ik dan bij hem en, al vindt u dat misschien raar klinken, ik praat ook met hem..zo probeer ik er op mijn manier mee om te gaan..” Ik moet denken aan de tekst op het kaartje bij de witte roos die ze mee naar huis nam: “Bij het verlies van een dierbare gaat het niet om het loslaten...maar om het anders leren vasthouden”.

Deze met zorg voorbereide en gehouden bijeenkomst heeft daar, in verbondenheid met alle medewerkers van de afdeling Dialyse, een steentje aan willen bijdragen. Een dochter wiens vader overleed verwoordde het zo: “Het was goed om hier te zijn, nu pas kan ik het ziekenhuis deel uit het leven van mijn vader waardig afronden.” De gangen van het ziekenhuis vullen zich langzaam met meer geluid van passanten. Ik voeg mij met de aanwezigen van die ochtend weer in die levensstroom.

Thomas van Heerde

Geestelijk verzorger afdeling Dialyse 2016